

Arrest

nr. 30 775 van 28 augustus 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 december 2008 tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GOUBAU, die loco advocaat S. SUINEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de procedure

In het verzoekschrift wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring gevorderd van enerzijds de beslissing, die in het Nederlands gesteld is, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard is, en anderzijds van het Franstalige bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Krachtens dit artikel moet de taal waarin het verzoekschrift werd ingediend bij de Raad gebruikt worden.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op een rechter beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vordering het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt. De eisen van een goede rechtsbedeling worden immers miskend wanneer een beroep verscheidene voorwerpen heeft, waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in éénzelfde geding worden onderzocht. (zie R. STEVENS, *Raad van State. I. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, Die Keure, 2007, p 65-66).

Aangezien in deze zaak in eenzelfde verzoekschrift twee beslissingen aangevochten worden, waarop verschillende taalwetgevingen van toepassing zijn, wordt omwille van de eisen van een goede rechtsbedeling enkel de Nederlandstalige bestreden beslissing behandeld, en wordt het Franstalige bevel onontvankelijk verklaard.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Op 4 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Op 11 december 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat betrokkene sinds november 2004 in België verblijft, uitstekend geïntegreerd zou zijn, perfect Frans spreekt, lessen Nederlands volgt, naar het opleidingscentrum van de FOREM gaat, deelnam aan een burgeropleiding, lessen publieke relaties en andere opleidingen, gemotiveerd en werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 07.05.2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar beroep en werd haar asielprocedure afgesloten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 07.05.2008, vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Ook het gegeven dat mevrouw (N.N.) als beëdigde tolk in de Georgische taal fungeert voor de rechterlijke macht kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft zich uit eigen vrije wil aangeboden om als tolk te fungeren en aldus betreft het hier

louter vrijwilligerswerk, wat niet kan volstaan om haar een verblijfsrecht toe te staan. Aangaande het argument dat verzoekster wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe criteria komen met betrekking tot de regeling van het verblijf en dat zij binnen de criteria van de projectomzendbrief van minister Turtelboom valt; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. Wat betreft de elementen die door betrokkene reeds werden aangehaald ter ondersteuning van haar asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51; deze werden verworpen door de asiendiensten en kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De advocaat van betrokkene beweert tenslotte dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van één van haar andere cliënten, met name de Heer (M.L.). Het is aan verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. ”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980, VAN DE PRINCIPES VAN PROPORTIONALITEIT EN BEHOORLIJK BESTUUR, ARBITRAIRE BESLISSING DUIDELIJKE BEOORDELINGSFOUT, INADEQUATE MOTIVATIE.

Volgens artikel 62 van voornoemde wet van 15 december 1980 moeten alle administratieve beslissingen gemotiveerd zijn. De motivatie van de administratieve beslissingen met individuele doelstelling moet adequaat en redelijk vatbaar zijn om de beslissing te gronden, en op juiste feiten berusten. De principes van proportionaliteit en behoorlijk bestuur eisen dat de administratieve overheid de betroffen belangen vergelijkt. Het principe van behoorlijk bestuur eist dat de administratie haar eigen criteria toepast, en sluit arbitraire beslissingen uit. Deze regels en principes werden door de bestreden beslissingen geschonden. In de algemene beleidsnota van de Mevrouw de Minister van Migratie en Asielbeleid d.d. 20 november 2008 staat letterlijk:

‘Bij de beoordeling van de prangende humanitaire situatie op grond van duurzame lokale verankering kan rekening worden gehouden met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst m.b.t. de kennis van één van de landstalen, schoolloopbaan en inburgering van de kinderen, werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.’

De eerste bestreden beslissing stelt dat verzoekster zicht op werk heeft en dat zij slechts tijdens haar asielprocedure tewerkgesteld was. Wat het werk als beëdigde tolk-vertaler betreft kan men ook verder lezen dat verzoekster zich uit eigen vrije wil aangeboden heeft om als tolk te fungeren en aldus betreft het hier louter vrijwilligerswerk, wat niet kan volstaan om haar een verblijfsrecht toe te staan. Deze feitelijke gegevens zijn onjuist en kunnen dus de beslissing niet gronden: Verzoekster heeft in haar brief d.d. 20 november 2008 aangetoond dat zij een arbeidsovereenkomst met de Stad Luik voor het schooljaar 2008-2009 heeft gesloten. ij was dus niet tewerkgesteld, zij is nog altijd aan het werken en zij was al aan het werken toen de beslissing genomen werd. Zij werkt sinds maart 2007. Anderzijds heeft zij uitgelegd dat de rechterlijke macht haar nodig heeft: 3 op de 4 beëdigde tolken en vertalers in de

Georgische taal voor het hele gebied van het Hof van Beroep te Luik wonen in Brussel en zijn nooit beschikbaar om naar Luik te komen. Degene die in Visé woont heeft te veel werk. Zij heeft ook sommige oproepingsbrieven alsook de adressen van de anderen beëdigde vertalers gestuurd. Zij heeft zich dus aangeboden omdat zij wist dat haar bekwaamheden de rechterlijke macht konden helpen. Bovendien gaat het helemaal niet over vrijwilligerswerk gezien de vertalingen door de Ministerie van Justitie betaald worden. Door een onjuiste versie van de aangehaalde feiten in de eerste beslissing te vermelden, en door op deze onjuiste versie te antwoorden, heeft de overheid artikel 62 van voornoemde wet van 15 december 1980 en het principe van behoorlijk bestuur geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de toekomstige criteria en omzendbrief om te concluderen: wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. In haar brief d.d. 8 december 2008 verwees verzoekster toch naar de algemene beleidsnota van de Mevrouw de Minister van Migratie- en Asielbeleid d.d. 20 november 2008: Bij de beoordeling van de prangende humanitaire situatie op grond van duurzame lokale verankering kan rekening worden gehouden met (...) kennis van één van de landstalen, schoolloopbaan en inburgering van de kinderen, werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

De eerste bestreden beslissing vermeldt dit argument niet en antwoordt er niet op. De motivatie is dus niet compleet. Verzoekster verwees in haar aanvraag dal. 5 maart 2008 naar het dossier van de Heer (M.L.): Een definitieve regularisatie werd trouwens op 29 augustus 2007 aan één van mijn andere cliënten in gelijkaardige omstandigheden gegeven. Het gaat over de Heer (M.L.), uit Mauritanië, (...) (asielaanvraag op 21 juni 2004 hangend voor de Vaste Beroepscommissie en tijdelijke arbeidsovereenkomsten sinds enkele maanden). Het antwoord van de Dienst Vreemdelingenzaken op dit argument is: Het is aan verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan ze beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest izr. 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Verzoekster heeft toch duidelijk de overeenkomsten tussen de situaties aangetoond: haar asielprocedure (Raad van State uitgesloten) duurde 3 jaar en 2 maanden en zij werkt sinds maart 2007, terwijl de asielprocedure van de Heer (L.) ook 3 jaar en 2 maanden duurde en hij als interimaire werkte toen de regularisatie hem werd toegekend. Bovendien heeft zij de refertes van het dossier van de Heer (L.) vermeld. De Dienst Vreemdelingenzaken kon dus gemakkelijk zijn dossier bekijken en vaststellen dat de situaties gelijkaardig waren. Dus onjuist te stellen dat zij de overeenkomsten niet heeft aangetoond en het principe van behoorlijk bestuur is geschonden, Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken vormen de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Volgens de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, moet de betrokkene aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd. De eerste bestreden beslissing werd ten gevolge van een duidelijke beoordelingsfout genomen en de definitie zelf van 'buitengewone omstandigheid' werd geschonden gezien het feit dat verzoekster voor de Stad Luik en als beëdigde tolk werkt, maakt het natuurlijk onmogelijk om naar Georgië terug te gaan om de verblijfsmachtiging aan te vragen. De overheid legt bovendien niet uit waarom de situatie van verzoekster geen buitengewone omstandigheid vormt. gezien gelijkaardige situaties op tegenstrijdige manieren door de overheid behandeld werden. Enerzijds werd aan de Heer (L.), met een asielprocedure van 3 jaar en 2 maanden en verschillende interimaire overeenkomsten, een definitieve verblijfsvergunning toegekend. Anderzijds werd deze verblijfsvergunning aan verzoekster, met een asielprocedure van 3 jaar en 2 maanden en ononderbroken arbeidsovereenkomsten sinds maart 2007, geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken legt deze tegenstrijdige behandeling niet uit. De eerste bestreden beslissing schendt ook het proportionaliteitsprincipe en het principe van behoorlijk bestuur. Deze principes eisen dat de administratieve overheid de betrokken belangen vergelijkt. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze vergelijking zou hebben gemaakt. Een vergelijking had moeten gebeuren tussen het illegaal verblijf van verzoekster enerzijds, en het feit dat zij

al meer dan 2 jaar voor de Stad Luik en voor de rechterlijke macht werkt. Het is strijdig met het proportionaliteitsprincipe om van verzoekster te eisen dat zij naar haar land van herkomst terugkeert gezien zij werkt en de Stad Luik en de rechterlijke macht haar nodig hebben. Alle voorafgaande elementen zijn van toepassing op het bevel om het grondgebied te verlaten dat een gevolg van de eerste bestreden beslissing vormt."

3.2. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Waar verzoekster verwijst naar de beleidsnota van de federale regering van 21 april 2008, moet benadrukt worden dat een dergelijke verklaring enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen enkel bindende of verordenende kracht heeft. Een eventuele schending van een intentie daarin vervat kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Verzoekster betoogt dat zij in haar aanvraag van 5 maart 2008 verwees naar het dossier van de Heer M.L.: *"Een definitieve regularisatie werd trouwens op 29 augustus 2007 aan één van mijn andere cliënten in gelijkaardige omstandigheden gegeven. Het gaat over de Heer (M.L.), uit Mauritanië, (...) (asielaanvraag op 21 juni 2004 hangend voor de Vaste Beroepscommissie en tijdelijke arbeidsovereenkomsten sinds enkele maanden). Het antwoord van de Dienst Vreemdelingenzaken op dit argument is: Het is aan verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan ze beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest nr. 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Verzoekster heeft toch duidelijk de overeenkomsten tussen de situaties aangetoond: haar asielprocedure (Raad van State uitgesloten) duurde 3 jaar en 2 maanden en zij werkt sinds maart 2007, terwijl de asielprocedure van de Heer (L.) ook 3 jaar en 2 maanden duurde en hij als interimair werkte toen de regularisatie hem werd toegekend. Bovendien heeft zij de refertes van het dossier van de Heer (L.) vermeld. De Dienst Vreemdelingenzaken kon dus gemakkelijk zijn dossier bekijken en vaststellen dat de situaties gelijkaardig waren. Dus onjuist te stellen dat zij de overeenkomsten niet heeft aangetoond en het principe van behoorlijk bestuur is geschonden."*

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat het *"verzoekster (toekomst) om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan ze beweert dat ze vergelijkbaar is."* Uit de aanvraag van verzoekster blijkt niet dat zij *"duidelijk de overeenkomsten tussen de situaties (heeft) aangetoond."* Verzoekster heeft in de aanvraag nagelaten de specifieke gegevens, die de overeenkomsten moeten aangeven en die voor het eerst in het verzoekschrift zijn opgenomen, te vermelden. Een verwijzing naar een ander dossier volstaat niet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, zodat zij de schending van de motiveringsplicht en van een "arbitaire beslissing" niet aantoot. Verzoekster legt niet uit hoe en in welke mate het proportionaliteitsbeginsel is geschonden.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend en negen door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC